

сте ходили изъ Планината, и за това ни е жалко, че ходите да се трепите напраздно и за вѣтара. На ли знаете, че наши-тъ предводители сж Панайотъ Хитовъ и Филицъ Тотю? Тѣхнитѣ сички работи били фалшь: защото не само че излѣгаха тѣ народа въ България, но това сжщото направиха и тукъ въ Ромѣнїя, като направиха че толкова младежи, та едни напус-тиха своитѣ си работи, други пакъ напуснаха господаритѣ си, рѣшителни за народнїятъ нашъ подвигъ, нѣ и тѣ всички оста-наха тѣй сжщо излѣгани, както и ония отсрѣща — лишени всѣ-ки единъ отъ своята си работа, ама при всичко това, куражъ-тъ и духъ-тъ не е изгасналъ, напротивъ, още е усиленъ.

Тѣ всички държатъ, всички са готови и рѣшени за втори пътъ, и не щатъ ни да знаятъ за Панайота или Филип-па. Сега е изнамѣренъ и удобренъ другъ единъ планъ, който ако за сега наскоро не ся извърши, то до на пролѣтъ вече ще бжде навѣрно готовъ. Ние тука всички държими и работимъ за сполуката на тоя планъ. Така също и вие дрѣжете ся на-здраво, и кой що може и каквото има да са приготвява: за-щото не е извѣстно никому, кога ще чукни часътъ? Но спо-редъ това, на 8 октомврия бѣхъ рѣшилъ да дойда въ Бълга-рия, сирѣчь въ Търново; и тѣй като трѣгнахъ изъ Турнѣ-Маго-рели, излѣзохъ у Свищовъ, но младѣжитѣ изъ същия градъ ка-то ма посрѣщнаха на скелята, казаха ми: „да що трѣсишъ тукъ?“ отговорихъ имъ, „щж ида за въ Търново,“ назадъ! ми казаха тѣ, защото напрѣдъ ако идишъ ще страдашъ. Азъ не повѣрвахъ. Въ сжщото време са срѣщнахъ съ малкиятъ Ра-чу кираджията, който и той истото ми каза: Търново на огаль!!! И по тия извѣстия, азъ бѣхъ принуденъ да сж върна пакъ у Влашко. —

Приемете искренното ми поздравление и придайте сжщо на Марина отъ Лѣсковецъ и на нашитѣ младѣжи, и при това оста-вамъ вашъ най вѣрний приятель.

Р. И. Юрдановъ.